

## O poveste "despre înfiere"



Drumul Anei spre serviciu trecea pe lângă o casă de copii. Și de fiecare dată, inima i se strângea puțin, privind la copiii care se jucau în curte. Dacă te uitai cu atenție în ochii acelor copii, dincolo de voioșia și însuflețirea cu care se jucau, puteai ghici o umbră de tristețe. "Se vede că dragostea de mamă nu poate fi înlocuită de nimic" își spunea în gând Ana. Și ea avea trei copii, care de care mai zburdalnic, și deși nu îi era ușor să aibă grijă de ei, bucuria pe care i-o aduceau îi dădea multă putere.

Era o zi frumoasă de mai când, în drumul ei obișnuit, a văzut la poarta casei de copii o fetiță care privea cu uimire lumea care trecea grăbită pe stradă. Pentru că tocmai cumpăraseră niște căpșuni, Ana s-a simțit îndemnată să-i ofere micuței câteva fructe. Au intrat în vorbă și așa a aflat că Ioana avea doar 10 ani și că nu-și cunoscuse niciodată părinții, care-o părăsiseră de când era încă foarte mică. Cel mai mult a surprins-o că fetița se gândea cu drag la mama care-o uitase și tare ar fi vrut s-o cunoască. Nevinovăția și lipsa de răutate a acestui copil au impresionat-o

adânc pe Ana. I se părea plăpândă și totuși puternică, ca strălucirea unei lumânări în noaptea de Înviere. Și se temea ca viața dură de la orfelinat, lipsită de dragostea și ocrotirea părintească, să nu stingă această flăcără gingașă din sufletul ei.

Ana a discutat și cu soțul ei despre Ioana, au vizitat-o împreună de câteva ori și nu după mult timp, s-au hotărât să o înfieze. Știau că Dumnezeu, Tatăl copiilor orfani, îi va ajuta să aibă grijă de toți cei patru copii și nu se temeau de greutățile pe care le-ar fi putut întâmpina.

*Liliana Jardă, Suceava*

*Dumnezeu răsplătește fiecare după credința și faptele sale!*



Citiți din Sfânta Scriptură  
Epistola Sf. Apostol Iacob, cap. II.

## Pilda celor zece fecioare

Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care luând candelile lor, au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înțelepte. Căci cele fără minte, luând candelile, n-au luat untdelemn în vase, odată cu candelile lor.

Dar mirele întârziind, au ațipit toate și au adormit. Iar la miezul nopții s-a făcut strigare: Iată, mirele vine! Ieșiți întru întâmpinarea lui! Atunci s-au deșteptat toate acele fecioare și au împodobit candelile lor. Și cele fără minte au zis către cele înțelepte: Dați-ne din untdelemnul vostru, că se sting candelile noastre.

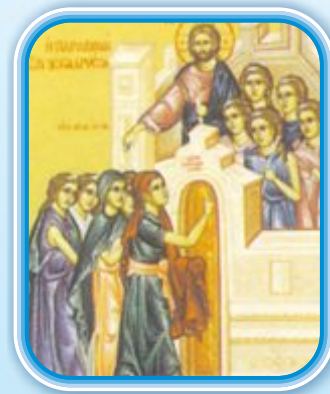
Dar cele înțelepte le-au răspuns, zicând: Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă. Mai bine mergeți la cei ce vând și cumpărați pentru voi. Deci plecând ele ca să cumpere, a venit mirele și cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa s-a închis.

Iar mai pe urmă, au sosit și celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă. Iar el, răspunzând a zis: Adevărat zic vouă: Nu vă cunosc pe voi.

Drept aceea, privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului.

*Sf. Evanghelist Matei, 25, 1-13*

Cele cinci fecioare înțelepte sunt personificarea tuturor oamenilor care, ascultând cuvântul lui Dumnezeu, se îngrijesc de lumina cea sufletească (candela). Această lumină sufletească nu se poate aprinde decât prin faptele milostivirii (untdelemnul), prin dragostea față de aproapele nostru. Cele cinci fecioare neînțelepte reprezintă sufletele care au dat uitării faptele iubirii de Dumnezeu și de oameni. Și iată și ușa care se închide precum și sufletele noastre s-au închis la nevoile aproapelui nostru. Precum rămâne fără folos bătaia suferinței oamenilor aflați în nevoi la ușa inimii noastre, așa rămâne și bătaia noastră la ușa Împărăției lui Hristos fără nici un fel de răspuns, primind și noi după dreptate toate câte le merităm.



*"Primește Doamne și glasul rugăciunii mele ca și eu să mă fac părtaș fecioarelor celor înțelepte cu luminata făclie a sufletului meu și să te slăvesc pe Tine, Dumnezeu-Cuvântul, cel Slăvit în Tatăl și în Duhul Sfânt. Amin!"*

*Din rugăciunile dimineții*